

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2055

гр. София, 21.04.2026 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 3-ТО ГРАЖДАНСКО  
ОТДЕЛЕНИЕ 3-ТИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на шестнадесети април  
през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Емил Томов  
Членове: Драгомир Драгнев  
Геновева Николаева

като разгледа докладваното от Драгомир Драгнев Касационно гражданско  
дело № 20268002101179 по описа за 2026 година  
приема следното:

Производството е по реда на чл.288 от ГПК.

Образувано е по касационна жалба на „БГНЕС Корпорейшън“ ЕООД срещу решение рег. № 1521 от 18.12.2025 г., постановено по в.гр.д. № 1869 по описа за 2025 год. на Софийския апелативен съд, 1-ви граждански състав, в частта, с която е отменено решение № 3284 от 29.05.2025 г. по гр. д. № 4663 по описа за 2024 г. на Софийския градски съд, I ГО, 7 състав, за отхвърляне на предявения от Т. Л. Г. иск с правно основание чл.49 от ЗЗД срещу „БГНЕС Корпорейшън“ ЕООД за заплащане на 2 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди от клеветнически твърдения в статия със заглавие: “Починалият“ П. Еврото до К.: „Давах по 10 000 лв./месец подкуп на европрокурорката Т. Г. в „8-те джуджета“, публикувана на 17.10.2023 г., като в тази част е постановено друго решение, с което дружеството е осъдено да заплати на Т. Л. Г. 2 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди.

Касаторът твърди, че решението на Софийския апелативен съд е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост – основания за касационно обжалване по чл.281, т.3 от ГПК. Като основания за допускане на касационното обжалване касаторът сочи очевидна неправилност и противоречие на решението с практиката на ВКС по следните въпроси:

1. Относно обема и съдържанието на мотивите на въззивния съд и задължението да обсъди всички доводи на страните и да изложи логическите връзки между доказателствата, фактическите констатации и правните изводи.
2. Относно необходимостта да се установят елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане и задължението при медийни публикации да се постигне баланс

между свободата на изразяване и защитата на доброто име, като отговорност по чл.49 от ЗЗД възниква само при разпространяване на неверни позорящи факти и приписване на престъпление. Въззивният съд е игнорирал разграничението между фактически твърдения и оценъчни съждения. Негативните оценки и критика по въпроси от обществен интерес не пораждаат деликтна отговорност, когато не засягат честта и достойнството чрез конкретни неверни факти.

Т. Л. Г. застъпва становището, че няма основания за допускане до касационно обжалване на решението на Софийския апелативен съд, като оспорва касационната жалба и по същество. Касационната жалба е подадена в срок по чл.283 от ГПК от легитимирана страна срещу подлежащ на касационно разглеждане съдебен акт. По предварителния въпрос за допускане на касационното обжалване Върховният касационен съд намира следното:

Т. Г. е посочила в исковата молба, че ответното дружество е издател на интернет сайта [www.bgnes.bg](http://www.bgnes.bg), в който на 17.10.2023 г. е публикувана статия със заглавие "Починалият" П. Еврото до К.: „Давах по 10 000 лв./месец подкуп на европрокурорката Т. Г. в „8-те джуджета“. В първата част от статията се преразказва сигнал, за който се твърди, че е изпратен от П. Еврото, а във втората си част статията дава информация за нейната личност. Тази част започва с въпроса: "Коя е европрокурорката Т. Г., взимала подкупи в „Осемте джуджета?“, който въпрос според ищцата съдържа твърдение на автора на статията, което не е нито преразказ, нито цитат от споменатия сигнал. В това изречение не се прави никаква уговорка и по никакъв начин не се маркира, че изнесеното твърдение не е на автора на статията. Използваните по-нататък в статията изразни средства, подробно описани в исковата молба, представляват всъщност внушение за истинност на твърдението, че ищцата е приемала подкупи, което е невярно и позорящо. Ето защо ищцата е поискала дружеството да бъде осъдено да и заплати 30 000 лв. обезщетение за причинените и неимуществени вреди.

В отговора на исковата молба „БГНЕС Корпорейшън“ ЕООД е заявило, че не носи отговорност за статията, тъй като не е издател на интернет сайта. Издател според публичния регистър на Министерството на културата във връзка с подадена през 2022 г. декларация на основание чл.7а, ал.3 от Закона за задължителното депозиране на печатни и други произведения и за обявяване на разпространителите и доставчици на медийни услуги е „БГНЕС-ГРУП“ ООД. Освен това дружеството е посочило, че в статията се преразказват твърдения на трето лице, а ищцата се подлага на критика в качеството и на публична личност, поради което няма противоправно поведение от страна на автора.

Софийският градски съд е приел, че във втората част на статията се съдържа клеветническо твърдение, съдържащо внушение, че ищцата е извършила престъпление-пасивен подкуп. Това твърдение е позорящо, а наред с това с използваните в заглавието изрази също се дискредитира ищцата, тъй като словесната конструкция води до извод за сигурност на изявлението и автора, при все че сигналът е анонимен и авторството му не е потвърдено по надлежен ред. Първоинстанционният съд обаче е отхвърлил предявения иск, тъй като е счел, че действителен собственик и издател на интернет сайта е друго дружество- „БГНЕС-ГРУП“ ЕООД според приетата справка от публичния регистър на СЕМ и справката от декларацията

по чл.7а, ал.3 от Закона за задължителното депозиране на печатни и други произведения и за обявяване на разпространителите и доставчици на медийни услуги.

Въззивният съд обаче е стигнал до обратния на първоинстанционния съд извод-че ответното дружество носи отговорност за съдържанието на интернет сайта. Позовал се е на приетите по делото доказателства, според които ответното дружество е декларирало и отчетло на основание чл.172 от Изборния кодекс предоставяне на медийна услуга на интернет сайта, на който е публикувана статията в период, близък до датата на публикацията. Посочил е, че съгласно параграф 1, т.15 и т.16 от ДР на Изборния кодекс доставчик на медийна услуга е физическо лице-едноличен търговец, или юридическо лице, което носи редакционна отговорност за избора на съдържанието на медийната услуга и определя начина, по който тя е организирана. Редакционната отговорност е упражняването на ефективен контрол върху съдържанието, програмните схеми и каталога на предоставяните услуги, а „медийна услуга“ е създаването и разпространението на информационното съдържание, предназначени за значителна част от аудиторията и с ясно въздействие върху нея, независимо от средствата и технологията, използвани за предаването. При изброяването на медийни услуги фигурират онлайн новинарските услуги-електронните издания на вестници, списания, информационни агенции и други електронни издания/т.15, б. „бб“/. Според съда представените от ответното дружество доказателства не опровергават този извод. В декларацията по чл.7а, ал.3 от ЗЗДПДПОРДМУ за действителен собственик на доставчика на медийната услуга е посочен Л. Т. Н., който е едноличен собственик и на двете дружества. Наименованието на медийната услуга е различно и според справката от публичния регистър на СЕМ е за осъществяване на видеосъдържание, а не на текст, каквато е процесната статия. След това в решението си въззивният съд подробно е изложил указанията, съдържащи се в практиката на КС, на ЕСПЧ и на ВКС, които следва да се спазват, за да се постигне баланс между правото на свободно изразяване и засегнатите права на чест и достойнство. Въз основа на тези указания е стигнал до извода, че във въпроса във втората част на статията се съдържа твърдение, че ищцата е вземала подкупи и този въпрос не е информацията относно сигнала, подаден до Л. К.. По този начин е нарушен балансът между нуждата на обществото от информация и опетняването на доброто име на ищцата. В статията се подчертават „скандалните разкрития“ за корупция, а не информационният повод-сигналът, който е предмет на статията. Начинът на структуриране освен съобщения за сигнала и за неговото съдържание, внушава голяма степен на вероятност, че написаното в този сигнал е истина. По тези съображения съдът е приел, че поведението на автора на статията е противоправно. Счел е, че за нанесените на ищцата неимуществени вреди дружеството като възложител дължи на ищцата 2 000 лв. обезщетение. Затова е отменил първоинстанционното решение в частта, с която искът до този размер е бил отхвърлен и е постановил друго решение за осъждане на ответното дружество да заплати на ищцата 2000 лв. обезщетение.

Във връзка с мотивите на въззивния съд касаторът твърди в изложението, че решението е очевидно неправилно, тъй като изводът за наличие на издателска и възложителска дейност е очевидно необоснован поради противоречие с приетите доказателства относно собствеността, управлението и техническия контрол върху сайта. Необходимостта да се

преценява дали решението противоречи на събраните по делото доказателства обаче означава, че не се касае за очевидна неправилност, която би следвало да се констатира само от неговото съдържание. Налице е всъщност оплакване от страна на касатора за необоснованост на решението, която може да се обсъжда само след допускане на касационно обжалване. Ето защо не може да се допусне касационно обжалване поради очевидна неправилност на въззивното решение.

Няма основания за допускане на касационно обжалване и по поставените от касатора въпроси. Въззивният съд не е пропуснал да обсъди доводите на страните, не е игнорирал някое от събраните по делото доказателства, нито е пропуснал да ги обсъди поотделно и в тяхната съвкупност. Всъщност обосновката на касатора по първата група въпроси съдържа оплакването, че въззивният съд е достигнал до извода за отговорност на дружеството като издател на сайта, пренебрегвайки декларацията по чл.7а, ал.3 ЗЗДПДПРДМУ, справка от СЕМ, фактури и договори за домейн и хостинг и др. Въззивният съд обаче не е пренебрегнал, а е обсъдил подробно тези доказателства. В крайна сметка е приел, че те не опровергават извода за отговорност на ответното дружество за съдържанието на интернет сайта, който извод е основан на друга група доказателства, които във времево отношение са създадени в по-близък до статията времеви период, като е приложил за целта разпоредбите на чл.172 от Изборния кодекс и на параграф 1, т.15 и т.16 от ДР на Кодекса. Следва да се посочи, че този подход на въззивния съд не влиза в противоречие с разпоредбите на чл.7а от Закона за задължителното депозиране на печатни и други произведения и за обявяване на разпространителите и доставчици на медийни услуги. Тези разпоредби не ограничават възможността да се установява действителният собственик, доставчикът на медийни услуги и лицето, отговорно за съдържанието на медийна публикация само посредством тази декларация и вписването в съответния регистър. Няма пречка това обстоятелство да се установява и по друг начин, включително въз основа на документи, създадени във връзка с изпълнение на разпоредбите на Изборния кодекс, както е постъпил въззивният съд.

Във втората група въпроси на касатора се съдържат оплакванията, че в противоречие с посочената практика на ВКС въззивният съд не е постигнал необходимия баланс между свободата на изразяване и защитата на доброто име, която отговорност възниква само при разпространяване на неверни позорящи факти и приписване на престъпление. Освен това се изтъква, че въззивният съд е игнорирал разграничението между фактически твърдения и оценъчни съждения, като е приел противоположност при липса на доказателства за обидни или клеветнически твърдения. Такива противоречия с цитираната от касатора практика обаче не се констатират, а решението на въззивния съд е в съответствие именно с приложимата практика на ВКС, която в случая се съдържа например в решение № 50118/10.11.2022 г. по гр.д. № 4583/2021 г. на I ГО. В това решение са поставени за разрешаване въпросите надхвърлени ли са пределите на допустимата критика спрямо публична личност, когато дадено изказване не допринася за информирането на обществото и същевременно засяга честта и достойнството на адресата или го опозорява; представлява ли негативно оценъчно съждение или клевета изказване, което съдържа неверни твърдения за осъществено от дадено лице поведение, покриващо състава на престъпление от общ

характер. По първия въпрос съставът е споделил формираното в решение № 110 от 25.05.2017 г. по гр. д. № 2808/2016 г. на IV ГО становище, според което съобразно стандартите, установени с Конституцията на Република България и практиката на ЕСПЧ, следва да се търси балансът между правото на свободно изразяване на мнение, обществения интерес и необходимостта от защита на правото на чест, достойнство и доброто име. В тази посока най-важният критерий при преценката дали с дадено изказване са надхвърлени пределите на допустимата критика спрямо публична личност е доколко излагането на конкретни факти, мнение и критика е обществено значимо и необходимо или се използва целенасочено за накърняване правата и доброто име на дадено лице. Въпреки възприетите по-широки граници на допустима критика към политиците, свободата на изразяване на мнение спрямо тях не е безгранична, а ограничена до възможността да бъдат засегнати неоправдано честта и достойнството на конкретната личност чрез нанасяне на обида. По втория въпрос се споделя становището, изразено в решение № 164 от 30.06.2016 г. по гр. д. № 5255/2015 г. на IV ГО, според което публично разпространеното невярно изявление за извършено от дадено лице деяние, покриващо състава на престъпление, не може да се окачестви като оценъчно съждение и винаги излиза извън границите на добросъвестното упражняване на правото на изразяване и разпространение на мнение и на свободата на словото. Именно такъв е и настоящият случай, при който въззивният съд е приел, че следва да се ангажира отговорността на касатора. В публикацията е използван като информационен повод анонимен и недоказан сигнал и вместо да се посочи именно този характер на сигнала, в нарушение на добрата журналистическа практика се прави внушението, че ищцата е извършила престъпление, с което се засяга нейната чест и достойнство.

При този изход на спора касаторът дължи на ищцата 500 евро разноски за касационното производство.

Воден от горното, съставът на Върховния касационен съд на Република България, Гражданска колегия, Трето отделение

**О П Р Е Д Е Л И :**

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на решение рег. № 1521 от 18.12.2025 г., постановено по в.гр.д. № 1869 по описа за 2025 год. на Софийския апелативен съд, 1-ви граждански състав, в обжалваната от „БГНЕС Корпорейшън“ ЕООД част.

ОСЪЖДА „БГНЕС Корпорейшън“ ЕООД- ЕИК: 206617149, да заплати на Т. Л. Г.-[ЕГН], сумата 500/петстотин/ евро разноски за касационното производство.

Определението не подлежи на обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_